

Giuditta Fabbro

**ÉGY ARAB VÉDELME –
AZ UTOLSÓ TESTŐR
MUNKA**

*A nyomozónő
12.*

1. FEJEZET

Borongós, késő őszi nap volt. Jane Forrest Hargitai az irodájában volt a rendőrség épületében. Most is, mint az elmúlt egy hónapban, néma csendben ült a bőrfoteljében. Gondolatai a férje körül jártak. Mikor utoljára találkoztak, úgy váltak el, hogy Tibornak időre van szüksége, hogy átgondolja a dolgokat. Jane ezt megértette, és úgy gondolta megvárja, hogy a férfi keresse, ő viszont nem jelentkezett. Egy teljes hónapja.

Az elején Jane még bizakodó volt, aztán ahogy teltek a hetek, egyre inkább feladta a reményt. Azok után pedig végleg menthetetlennek látta a házasságukat, miután a férje csak akkor ment a gyerekekért, amikor a nő még dolgozott, és Lorena vigyázott rájuk. Vissza is vagy hozzájuk vitte, vagy Pálmáékat kérte meg, hogy vigyék haza az ikreket.

Jane éjszakánként nagyon sokat sírt emiatt, de mostanra elfogytak a könnyei. Csak ült szomorúan magába roskadva és azon gondolkodott, mit kellett volna még mondania vagy tennie ahhoz, hogy meggyőzze a férjét, térjen vissza hozzá. De minél jobban gondolkodott rajta, annál biztosabb volt benne, hogy nem tudott többet tenni a házasságáért.

Ahogy akkor megcsókolta, Tibor teljesen összezavarta a nő érzéseit, aztán időt kért, és egyszerűen csak eltűnt az életéből. Jane a hetek előre haladtával egyre biztosabb volt benne, hogy a férfi csak azért maradt ott akkor vacsorára, azért csókolta meg és kezdett bele az előjátékba, hogy meggyőzze őt arról, ne adja el a házat, és ne költözzön el a gyerekekkel Amerikába.

Jane iszonyúan rosszul érezte magát ilyenkor. Bosszantotta, hogy hagyta magát megvezetni és dühös is volt, hogy a férje ennyi év házasság után ezt tette vele. Hisz' neki tisztában kellett lennie vele, milyen érzelmeket vált ki a közeledése a feleségéből. Ez még csalódottabbá tette.

Két kezét az asztallapjára csúsztatta és ráhajtotta a fejét. Lehunyta a szemeit, de így még rosszabb volt. Újra maga előtt látta a férjét, érezte, ahogy a testéhez hozzásimul Tibor meztelen bőre, és épp olyan szenvedéllyel csókolja, mint akkor, ott, az asztalra döntve.

Jane lélegzete felgyorsult. Akárhogy is haragudott a férjére, még a gondolata is olyan heves érzelmeket váltott ki belőle, mint senki más.

– Jane – fogta meg gyengéden a nő vállát Zoltán, aki kopogott ugyan, de a gondolataiba merült nyomozó ezt nem hallotta meg.

– Jézusom! – kiáltotta Jane, és felpattant a székből. – A frászt hozod rám! – mondta, miközben visszaereszkedett a fotelba.

– Azt hittem, alszol, vagy...

– Vagy részeg vagyok?

– Nem, hogy rosszul vagy – tette hozzá halkán.

– Semmi bajom – morgolódott, és közelebb húzott magához egy aktakupacot.

– Ne nekem akarj hazudni! Látom, hogy nem vagy jól.

– Igazad van – ismerte be csendesen. – Kikészít ez a bizonytalanság.

– Akkor mondanék valamit, ami nem túl jó hír, de talán mégis jobb, ha tudod.

– Hallgatlak.

Zoltán egy mélyet sóhajtott, mielőtt belekezdett.

– Tibi ma elköltözik tőlem. Kivett egy albérletet a munkahelyétől nem messze.

Jane egy nagyot nyelt. A szeme megtelt könnyel. Most, mikor már azt hitte, képtelen sírni, kap egy ilyen hírt.

– Sajnálom, hogy ezt tőlem kell megtudnod – mondta halkán a rendőrfőkapitány.

– Tehát ez a döntése – suttozta megtörten a nő –, és erről tőled kell értesülnöm.

– Nem ő kért meg rá, hogy elmondjam, magamtól döntöttem így.

– Még ennyire sem korrekt – jegyezte meg csalódottan.

– Sajnálom!

– Hagyj most magamra, kérlek!

– Nem akarlak ilyen állapotban itt egyedül hagyni – felelte a kapitány, aki attól tartott, a nő valami hülyeséget csinál.

– Ne félj, nem leszek öngyilkos miatta. Csak egyedül akarok lenni.

Halk kopogás hallatszott, majd nyílt az ajtó, és Patrik lépett be rajta. Kissé meglepődött, hogy a nyomozónő nincs egyedül. Elnézést kért a zavarásért, majd gyorsan elhadarta, hogy találtak egy félmeztelen holttestet az egyik parkban.

– Menjetez ki! – adta utasításba Jane.

– Te nem jössz? – érdeklődött csendesen a fekete hajú nyomozó.

– Nem! – vágta rá, és nekik háttal az ablak felé fordult a bőrfoteljével.

A két férfi ebből megértette, hogy most tényleg magára kell hagyniuk a nőt.

Réka, a titkárnő lépett be a helyiségbe. Zoltán megkönnyebbülten felsóhajtott. A mutató- és a középső ujját a szemeihez emelte, majd némán rámutatott a háttal ülő nőre. Réka csak bólintott, hogy megértette, és figyelni fog rá. A két férfi ezután csendben távozott.

Jane mozdulatlanul ült a fotelben, és mereven nézett ki az irodája hatalmas ablakán. Ilyen csatlódottságot soha az életében nem érzett. Még akkor sem, mikor Károlyt, a volt vőlegényét rajtakapta azzal a rendőrlánnyal. Törni-zúzni lett